ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 12ης Ιουνίου 1958*

Στην υπόθεση 15/57,

Compagnie des Hauts Fourneaux de Chasse, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Bernard Delvaux, 11, avenue Pescatore,

προσφεύγουσα,

εκπροσωπουμένη από τον Pierre Cholat, πρόεδρο-γενικό διευθυντή, επικουρούμενο από τον Roger Levilion, δικηγόρο Παρισιού,

κατά

Ανωτάτης Αρχής της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της, 2, place de Metz,

καθής,

εκπροσωπουμένης από τον νομικό της σύμβουλο Gérard Olivier, επικουρούμενο από τον καθηγητή νομικής του Παρισιού André de Laubadère,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως που εξέδωσε η Ανωτάτη Αρχή στις 12 Δεκεμβρίου 1956 με την οποία διαπίστωσε την υποχρέωση της εταιρίας Compagnie des Hauts Fourneaux de Chasse, της πόλεως Chasse-sur-Rhône της Isère, να καταβάλει στο Caisse de Péréquation des Ferrailles Importées (Ταμείο εξισωτικών εισφορών εισαγομένου παλαιοσιδήρου) το οφειλόμενο από 31ης Αυγούστου 1956 ποσό σε εκτέλεση των διατάξεων περί των εξισωτικών εισφορών επί του εισαγομένου παλαιοσιδήρου,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους M. Pilotti, Πρόεδρο, A. van Kleffens και L. Delvaux, προέδρους τμήματος, P. J. S. Serrarens, O. Riese, J. Rueff, Ch. L. Hammes, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Lagrange
γραμματέας: A. van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

Α — Επί του παραδεκτού

Η προσφεύγουσα στρέφεται κατά της ατομικής αποφάσεως πληρωμής, που ελήφθη έναντι αυτής από την Ανωτάτη Αρχή στις 12 Δεκεμβρίου 1956, σύμφωνα με το καθεστώς εξισώσεως του εισαγόμενου παλαιοσιδήρου, που θεσπίστηκε με την απόφαση 22/54 της 26ης Μαρτίου 1954 και με την απόφαση 14/55 της 26ης Μαρτίου 1955. Οι τελευταίες αυτές αποφάσεις έχουν, κατά τη γνώμη της προσφεύγουσας, διάφορες πλημμέλειες, κατά συνέπεια δε καθιστούν αναγκαστικά πλημμελή την απόφαση εφαρμογής που εκδόθηκε όσον αφορά την προσφεύγουσα και την οποία προσβάλλει.

Η καθής θεωρεί ότι η νομιμότητα των βασικών αποφάσεων, που συνιστούν γενικές αποφάσεις, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από την προσφεύγουσα υπό την ιδιότητά της ως ιδιωτικής επιχείρησης παρά μόνον υπό τις προϋποθέσεις και εντός της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 33 της Συνθήκης.

Κατά το γράμμα του άρθρου 33, οι προσφυγές «ασκούνται εντός μηνός υπολογιζομένου κατά περίπτωση από την κοινοποίηση ή τη δημοσίευση της αποφά-

σεως ή της συστάσεως». Αν οι προσφυγές αυτές προέρχονται από επιχείρηση ή ένωση που προβλέπεται από το άρθρο 48 της Συνθήκης, είναι παραδεκτές, εφόσον στρέφονται κατά γενικής αποφάσεως ή συστάσεως, μόνον εφόσον οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι οι αποφάσεις ή συστάσεις αυτές συνιστούν έναντι αυτών κατάχρηση εξουσίας.

Η προσφυγή ασκήθηκε στις 6 Μαΐου 1957 ναι μεν, ως εκ τούτου, η προθεσμία που προβλέπει η τελευταία παράγραφος του άρθρου 33 τηρήθηκε όσον αφορά την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1956, η οποία κατέστη εκτελεστή με την περιαφή του εκτελεστηρίου τύπου από την αρμόδια αρχή στις 4 Μαρτίου 1957 και κοινοποιήθηκε σε ακριβές αντίγραφο με έγγραφο της 30ής Μαρτίου 1957 από την Ανωτάτη Αρχή, είχε όμως λήξει όσον αφορά την απόφαση 22/54 της 26ης Μαρτίου 1954 και την απόφαση 14/55 της 26ης Μαρτίου 1955.

Οι τελευταίες αυτές αποφάσεις δεν προσβάλλονται ευθέως, αλλά επ' ευκαιρία της προσφυγής η οποία στρέφεται κατά της αποφάσεως που αποτελεί εκτελεστό τίτλο της 12ης Δεκεμβρίου 1956. Η απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1956 αποτελεί μεν ατομική απόφαση που αφορά την προσφεύγουσα, οι αποφάσεις όμως 22/54 και 14/55 είναι γενικές αποφάσεις επί των οποίων στηρίζεται η απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1956.

Για να κριθεί αν μπορεί η προσφεύγουσα να επικαλεστεί, υπέρ της προσφυγής της κατά της ατομικής αποφάσεως, την παρανομία των γενικών αποφάσεων επί των οποίων στηρίζεται, πρέπει να ερευνηθεί αν η προσφεύγουσα μπορεί να προσβάλλει γενική απόφαση μετά την παρέλευση της προθεσμίας που προβλέπει η τελευταία παράγραφος του άρθρου 33, επικαλούμενη κατά της αποφάσεως αυτής όχι μόνον κατάχρηση εξουσίας έναντι αυτής, αλλά και τους τέσσερις λόγους ακυρώσεως που προβλέπονται στην πρώτη παράγραφο του άρθρου 33.

Το Δικαστήριο θεωρεί ότι είναι σημαντικό μια παράνομη γενική απόφαση να μην μπορεί να εφαρμόζεται σε μια επιχείρηση και να μη συνάγονται υποχρεώσεις από την απόφαση αυτή για την εν λόγω επιχείρηση.

Το άρθρο 36 της Συνθήκης προβλέπει ότι σε προσφυγές κατά αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής με την οποία επιβάλλονται χρηματικές κυρώσεις ή ποινές «οι προσφεύγοντες, κατά τους όρους που προβλέπονται στην πρώτη παράγραφο του άρθρου 33 της παρούσης Συνθήκης, δύνανται να επικαλεστούν εις ενίσχυση της προσφυγής αυτής την έλλειψη νομιμότητας των αποφάσεων και συστά-

σεων, η οποία (η μη τήρηση των οποίων) τους προσάπτεται». Η διάταξη αυτή του άρθρου 36 δεν πρέπει να εκληφθεί ως ειδική ρύθμιση που εφαρμόζεται μόνο στην περίπτωση των χρηματικών κυρώσεων και ποινών, αλλά ως εφαρμογή γενικής αρχής η οποία υπογραμμίζεται μόνο στο άρθρο 36, διότι εφαρμόζεται στην ειδική περίπτωση προσφυγών πλήρους δικαιοδοσίας. Δεν πρέπει να συναχθεί από τη ρητή μνεία του άρθρου 36, επιχείρημα το οποίο αποκλείει a contrario την εφαρμογή της ίδιας δυνατότητας και στις περιπτώσεις όπου δεν έγινε ρητή μνεία, διότι το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι δεν επιτρέπεται επιχειρηματολογία a contrario παρά μόνον όταν καμιά άλλη ερμηνεία δεν φαίνεται κατάλληλη και συμβιβάσιμη με το κείμενο, τα συμφραζόμενα και τον σκοπό τους.

Κάθε άλλη κρίση θα καθιστούσε δυσχερή την άσκηση του δικαιώματος προσφυγής που παρέχεται στις επιχειρήσεις και τις ενώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 48 της Συνθήκης, διότι θα τις υποχρέωνε να ερευνούν κάθε γενική απόφαση ευθύς μετά τη δημοσίευσή της για να αναζητήσουν μήπως μπορεί να τις ζημιώσει μεταγενεστέρως και μήπως μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά κατάχρηση εξουσίας έναντι αυτών· οι επιχειρήσεις θα ωθούνταν να αφήνουν να καταδικαστούν στις χρηματικές κυρώσεις ή ποινές που προβλέπονται από τη Συνθήκη για να μπορούν, δυνάμει του άρθρου 36, να αμφισβητήσουν την παρανομία των γενικών αποφάσεων και συστάσεων η μη τήρηση των οποίων τους προσάπτεται.

Η δυνατότητα μιας επιχειρήσεως να επικαλεστεί, μετά την εκπνοή της προθεσμίας που προβλέπεται στην τελευταία παράγραφο του άρθρου 33, προς στήριξη προσφυγής που στρέφεται κατά ατομικής αποφάσεως, την παρανομία των γενικών αποφάσεων και συστάσεων επί των οποίων στηρίζεται η ατομική απόφαση, δεν μπορεί να οδηγήσει στην ακύρωση της γενικής αποφάσεως, αλλά μόνον στην ακύρωση της ατομικής αποφάσεως που εκδόθηκε βάσει αυτής.

Οι Συνθήκες περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας υιοθετούν ρητά ανάλογη άποψη, ορίζοντας αντίστοιχα στα άρθρα τους 184 και 156: «παρά την λήξη της προθεσμίας του άρθρου 173, τρίτη παράγραφος (ή για την δεύτερη Συνθήκη, το άρθρο 146, τρίτη παράγραφος), κάθε διάδικος σε διαφορά όπου τίθεται υπό αμφισβήτηση η ισχύς κανονισμού του Συμβουλίου ή της Επιτροπής δύναται να επικαλεσθεί στο Δικαστήριο το ανεφάρμοστο του κανονισμού αυτού για έναν από τους λόγους που προβλέπονται στο άρθρο 33, πρώτη παράγραφος (ή, για την δεύτερη Συνθήκη, στο άρθρο 146, πρώτη παράγραφος)». Αυτή η σύμπτωση, χωρίς να αποτελεί αποφασιστικό επιχείρημα, επιβεβαιώνει τη συλλογιστική που αναφέρθηκε πιο πάνω δείχνοντας ότι επικράτησε επίσης και στους συντάκτες των νέων Συνθηκών.

Η ακύρωση ατομικής αποφάσεως η οποία στηρίζεται σε παρανομία των γενικών αποφάσεων βάσει των οποίων εκδόθηκε επηρεάζει τα αποτελέσματα των γενικών αποφάσεων μόνον κατά το μέτρο που τα αποτελέσματα αυτά συγκεκριμενοποιούνται στην ακυρωθείσα ατομική απόφαση. Κάθε επιχείρηση δικαιούται να επικαλεστεί κατά ατομικής αποφάσεως που την αφορά τους τέσσερις λόγους ακυρώσεως που αναφέρονται στην πρώτη παράγραφο του άρθρου 33. Υπό τις περιστάσεις αυτές τίποτε δεν εμποδίζει ώστε, επ' ευκαιρία προσφυγής κατά ατομικής αποφάσεως, να μπορεί η επιχείρηση να επικαλεστεί, για να αμφισβητήσει τη νομιμότητα των γενικών αποφάσεων και συστάσεων επί των οποίων στηρίζεται η ατομική απόφαση, τους τέσσερις λόγους ακυρώσεως που απαριθμούνται στην πρώτη παράγραφο του άρθρου 33.

Η προσφυγή είναι παραδεκτή για τους προαναφερθέντες λόγους.

Β — Επί της ουσίας

1. *Παράβαση της Συνθήκης*

α) Παράβαση της παραγράφου 29 της Συμβάσεως

Η άποψη της προσφεύγουσας συνίσταται στο ότι η παράγραφος 29 διαπνέεται από τη φροντίδα να αποφευχθεί κάθε μετατόπιση παραγωγής· η Ανωτάτη Αρχή είναι επομένως υποχρεωμένη να λάβει μέτρα ειδικής διασφαλίσεως όχι μόνο όταν οι δυσχέρειες εμφανίζονται με την ευκαιρία της ιδρύσεως της κοινής αγοράς, αλλά επίσης όταν μια επιχείρηση θίγεται από τα μέτρα που αποφάσισε να λάβει η Ανωτάτη Αρχή κατ' εφαρμογή των διατάξεων της Συνθήκης, στην προκειμένη δε περίπτωση του άρθρου 33.

Αλλά το άρθρο 29 δεν περιλαμβάνει κατά κανέναν τρόπο τέτοια υποχρέωση· περιορίζεται να αναγνωρίσει ότι μπορούν να είναι αναγκαία μέτρα διασφαλίσεως για να αποφευχθεί η απότομη δημιουργία, λόγω της ιδρύσεως της κοινής αγοράς, μετατοπίσεων παραγωγής, τις οποίες θα είναι σε θέση οι επιχειρήσεις να υπερνικήσουν ύστερα από ορισμένη προσαρμογή. Στην προκειμένη περίπτωση η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι οι δυσχέρειες για τις οποίες παραπονείται και ότι η μετατόπιση παραγωγής την οποία φοβάται οφείλονται στην ίδρυση της κοινής αγοράς. Το γεγονός ότι οι δυσχέρειες αυτές μπορούν να προκύψουν από ένα μέτρο — την εισαγωγή του συστήματος εξισώσεως — που έλαβε η Ανωτάτη Αρχή κατά την άσκηση των εξουσιών που της έχει παράσχει η

Συνθήκη, χωρίς να συνδέεται στενά αυτή η άσκηση με την ίδρυση της κοινής αγοράς, δεν δικαιολογεί τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως, κατά την έννοια της παραγράφου 29 της Συμβάσεως.

Εφόσον δεν μπορεί να γίνει επίκληση της παραγράφου 9 της Συμβάσεως, ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

β) Προσβολή των κανονικών όρων του ανταγωνισμού

Κατά την προσφεύγουσα, ο κανονικός ανταγωνισμός νοθεύτηκε από την εξίσωση, διότι η τελευταία έχει ως αποτέλεσμα να ευνοεί την κατανάλωση παλαιοσιδήρου εις βάρος της καταναλώσεως του σιδήρου. Η καθής δεν αμφισβητεί ότι η μείωση της τιμής των εισαγομένων παλαιοσιδήρων, η οποία προκύπτει από την εξίσωση, μπορεί να ωθήσει τις επιχειρήσεις να αυξήσουν την κατανάλωσή τους σε παλαιοσίδηρο· έτσι, η καθής παραδέχεται μια σχετική χειροτέρευση της καταστάσεως της προσφεύγουσας ως αποκλειστικής παραγωγού χυτοσιδήρου. Εντούτοις, η καθής θεράπευσε αυτήν την κατάσταση με την πριμοδότηση των επιχειρήσεων που καταναλώνουν παλαιοσίδηρο για τον παλαιοσίδηρο που εξοικονόμησαν μέσω αυξημένης χρησιμοποιήσεως χυτοσιδήρου (αποφάσεις 26/55 και 3/56).

Το ζήτημα το οποίο τίθεται είναι επομένως αν η Ανωτάτη Αρχή, πεπεισμένη για την κεφαλαιώδη σημασία που είχε να εμποδιστεί να ανέλθει η τιμή του εσωτερικού παλαιοσιδήρου μέχρι του επιπέδου της τιμής του εισαγόμενου παλαιοσιδήρου και οδηγηθείσα για τον λόγο αυτό στη θέσπιση της εξισώσεως, ήταν υποχρεωμένη κατά νόμο να αποτρέψει όλες τις επιπτώσεις του συστήματος, οι οποίες θα ήταν ικανές να βλάψουν τα συμφέροντα των παραγωγών χυτοσιδήρου ή ορισμένων μεταξύ αυτών. Δεδομένου ότι θεσπίζοντας η Ανωτάτη Αρχή την εξίσωση έλαβε έμμεσα μέτρα — πριμοδότηση για τον εξοικονομηθέντα παλαιοσίδηρο μέσω αυξημένης χρησιμοποιήσεως χυτοσιδήρου — που μπορούσαν να βελτιώσουν, σε ορισμένο μέτρο, την κατάσταση των παραγωγών χυτοσιδήρου, πρέπει να αναρωτηθεί κανείς αν αυτό το μέτρο προνοίας ήταν αρκετό ή αν έπρεπε να εξασφαλιστεί η ακεραία διατήρηση της ανταγωνιστικής θέσεως των παραγωγών χυτοσιδήρου κατά τρόπο πληρέστερο, π.χ. με ένα άμεσο μέτρο απαλλαγής από την εισφορά εξισώσεως του παλαιοσιδήρου που εξυπηρετεί την παραγωγή χυτοσιδήρου.

Επί του σημείου αυτού το Δικαστήριο θεωρεί ότι η άποψη της προσφεύγουσας σύμφωνα με την οποία η Ανωτάτη Αρχή έπρεπε, λαμβάνοντας τα μέτρα αυτά, να φροντίσει ώστε η ανταγωνιστική θέση των παραγωγών χυτοσιδήρου έναντι των λοιπών καταναλωτών παλαιοσιδήρου να μην υποστεί καμιά τροποποίηση, αποτελεί υπερβολική απαίτηση. Πράγματι, αν γίνει δεκτή η ύπαρξη τόσο αυστηρής υποχρέωσης, θα έπρεπε να εφαρμοστεί όχι μόνο στην περίπτωση των παραγωγών χυτοσιδήρου, αλλά επίσης και σε όλες τις περιπτώσεις όπου η ανταγωνιστική θέση ενός παραγωγού που εμπίπτει στη δικαιοδοσία της Κοινότητας θα κλονιζόταν έστω και εμμέσως.

Κάθε οικονομική κανονιστική ρύθμιση έχει αναγκαστικά επιπτώσεις, ακόμη και στα συμφέροντα των διοικουμένων προς τα συμφέροντα των οποίων δεν απευθύνονται αμέσως τα μέτρα αυτά. Η εφαρμογή της αρχής την οποία συνιστά η προσφεύγουσα θα καθιστούσε παράνομη κάθε επέμβαση στο οικονομικό πεδίο που θα έκρινε σκόπιμη η δημοσία αρχή για τη διαφύλαξη υπερτέρων συμφερόντων, εφόσον δεν είχε διευθετήσει στο σύνολό τους τα θιγόμενα συμφέροντα, έστω και αν ήταν απομακρυσμένα από τα συμφέροντα που η επέμβαση είχε ως πρωταρχικό σκοπό. Η αρχή είχε την υποχρέωση να ενεργεί με σύνεση και να μην επεμβαίνει παρά αφού σταθμίσει προσεκτικά τα διαφορετικά συμφέροντα, περιορίζοντας — κατά το δυνατόν — τις ζημίες που μπορούν να προβλεφθούν έναντι των τρίτων.

Πρέπει επομένως να ερευνηθεί αν, στην προκειμένη περίπτωση, η Ανωτάτη Αρχή έλαβε επαρκώς υπόψη της τα συμφέροντα των παραγωγών χυτοσιδήρου. Επί του σημείου αυτού το Δικαστήριο εζήτησε από τους διαδίκους, κατά την αποδεικτική διαδικασία να παράσχουν συγκεκριμένα στοιχεία επί των αποτελεσμάτων που είχαν τα μέτρα που έλαβε η Ανωτάτη Αρχή για να προτρέψει τους αγοραστές παλαιοσιδήρου να αυξήσουν την κατανάλωσή τους σε χυτοσίδηρο.

Η Ανωτάτη Αρχή παρέσχε στην απάντησή της στοιχεία για την περίοδο από την 1η Απριλίου 1955 μέχρι τις 31 Ιουλίου 1957, από τα οποία προκύπτει ότι η οικονομία σε παλαιοσίδηρο για την οποία καταβλήθηκε το πριμ ανήλθε σε 1 643 101 τόνους, δηλαδή σε 21 % του εισαχθέντος παλαιοσιδήρου. Τα στοιχεία αυτά αποδεικνύουν ότι σημαντική ποσότητα παλαιοσιδήρου εξοικονομήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον χυτοσίδηρο. Η εν λόγω περίοδος περιελάμβανε και έξι μήνες που υπήγοντο στο νέο σύστημα που θεσπίστηκε με την απόφαση 2/57· αλλά το γεγονός αυτό είναι χωρίς σημασία διότι, με την καινούρια κανονιστική ρύθμιση, το πριμ που χορηγούνταν προηγουμένως σε περίπτωση υποκαταστάσεως του παλαιοσιδήρου με χυτοσίδηρο διατηρήθηκε για τους έξι αυτούς μήνες.

Καθόσον αφορά την προσφεύγουσα, αυτή περιορίστηκε να επισημάνει ορισμένη μείωση της παραγωγής σε χάλυβα Martin σε σχέση με την παραγωγή ηλεκτρικού χάλυβα, αλλά δεν απήντησε κατά τρόπο ικανοποιητικό στο ερώτημα που τέθηκε ούτε αμφισβήτησε τα αριθμητικά στοιχεία που παρέσχε η Ανωτάτη Αρχή. Στο τελικό γραπτό υπόμνημά της καθώς και κατά την αγόρευση η προσφεύγουσα παρατήρησε ότι τα στοιχεία της Ανωτάτης Αρχής δεν αποδεικνύουν τίποτα, διότι δεν ανέφερε σε ποιο μέτρο οι επιχειρήσεις που παράγουν υπεροξειδωμένο χυτοσίδηρο — ιδίως δε η επιχείρηση της προσφεύγουσας — ωφελήθηκαν από τις πραγματοποιηθείσες κατά τον τρόπο αυτόν οικονομίες. Η προσφεύγουσα δεν αντέταξε όμως στα συμπεράσματα που συνάγονται, στο σύνολό τους, από τα πραγματικά περιστατικά που εξέθεσε η Ανωτάτη Αρχή πραγματικά στοιχεία από τα οποία θα μπορούσε να προκύψει ότι το πριμ δεν είχε στην πραγματικότητα ως αποτέλεσμα τη θεραπεία των μειονεκτημάτων που συνεπέφερε για τους παραγωγούς χυτοσιδήρου η θέσπιση της εξισώσεως.

Η προσφεύγουσα δεν μπορεί επίσης να επικαλεστεί υπέρ της απόψεώς της το γεγονός ότι η Ανωτάτη Αρχή αναγνώρισε στις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως 2/57 ότι η απόφαση 26/55 περί λεπτομερειών εφαρμογής του οικονομικού μηχανισμού δεν αποδείχθηκε απολύτως αποτελεσματική για την εξοικονόμηση παλαιοσιδήρου από την αυξημένη χρησιμοποίηση χυτοσιδήρου. Πράγματι, έστω κι αν το σύστημα της πριμοδοτήσεως δεν εξασφάλισε πλήρη προστασία των παραγωγών χυτοσιδήρου, δεν επιτρέπεται να συναχθεί απ' αυτό ότι το εν λόγω σύστημα παραμέλησε υπερβολικά και αυθαίρετα τα συμφέροντα των παραγωγών χυτοσιδήρου. Τέλος, το γεγονός — που επισήμανε η προσφεύγουσα εις απάντηση των ερωτήσεων που τέθηκαν κατά την αποδεικτική διαδικασία — ότι η παραγωγή χάλυβα Martin δεν ακολούθησε την πρόοδο της παραγωγής ηλεκτρικού χάλυβα, δεν αποκλείει να αντικαταστάθηκε ο παλαιοσίδηρος κατά αξιοσημείωτο τρόπο από τον χυτοσίδηρο, όπως απέδειξε η Ανωτάτη Αρχή. Η άποψη της προσφεύγουσας δεν είναι ουσία βάσιμη.

Λαμβάνοντας ειδικά μέτρα για τον περιορισμό της καταναλώσεως παλαιοσιδήρου με την αυξημένη χρήση χυτοσιδήρου, η Ανωτάτη Αρχή απέδειξε ότι έλαβε υπόψη της κατά τρόπο λογικό και ισόρροπο τα συμφέροντα των παραγωγών χυτοσιδήρου. Η αποδεικτική διαδικασία απέδειξε ότι τα μέτρα αυτά δεν παρέμειναν χωρίς αξιόλογα αποτελέσματα. Η νομιμότητα των μέτρων της Ανωτάτης Αρχής δεν εξαρτιόταν από την απόλυτη αποτελεσματικότητά τους όσον αφορά τη διατήρηση της σχέσεως παλαιοσιδήρου-προϋφισταμένου χυτοσιδήρου· κατόπιν αυτού, το σύστημα εξισώσεως δεν παραβιάζει τους κανόνες της Συνθήκης για τη διατήρηση των κανονικών όρων ανταγωνισμού.

Η άποψη σύμφωνα με την οποία το σύστημα εξισώσεως είναι παράνομο λόγω του ότι προσβάλλει την ανταγωνιστική θέση της προσφεύγουσας δεν είναι βάσιμη.

γ) Προσβολή των γενικών στόχων της Συνθήκης

Κατά την προσφεύγουσα, το άρθρο 3 της Συνθήκης υποχρεώνει τα θεσμικά όργανα της Κοινότητας να ενεργούν «προς το κοινό συμφέρον»· η έκφραση αυτή έχει την έννοια ότι τα όργανα πρέπει να ενεργούν προς το συμφέρον όλων των υποκειμένων στη δικαιοδοσία τους χωρίς εξαίρεση· επομένως, η Ανωτάτη Αρχή δεν δικαιούται να λάβει μέτρα «προς το γενικό συμφέρον» — δηλαδή προς το συμφέρον όλων γενικά των διοικουμένων — να είναι δε ικανά να βλάπτουν τα συμφέροντα ορισμένων μεταξύ αυτών, όπως στην προκειμένη περίπτωση τα συμφέροντα της προσφεύγουσας. Εξάλλου, το άρθρο 59, παράγραφος 4, χορηγεί στην Ανωτάτη Αρχή εξαιρετικές εξουσίες σε περιπτώσεις ρητά προβλεπόμενες. Ακόμη και στις περιπτώσεις αυτές, τα συμφέροντα των πολιτών περιβάλλονται από ορισμένο αριθμό εγγυήσεων, που εξειδικεύονται τόσο στο άρθρο 59 όσο και στο Παράρτημα ΙΙ της Συνθήκης· από αυτό προκύπτει ότι η Ανωτάτη Αρχή είναι υποχρεωμένη να τηρεί επίσης αυτές τις εγγυήσεις όταν ενεργεί δυνάμει του άρθρου 53.

Το Δικαστήριο απορρίπτει την ερμηνεία που δίδει η προσφεύγουσα στην έκφραση «κοινό συμφέρον»· όπως ελέχθη ήδη στο σημείο β) πιο πάνω, ο ρόλος της Ανωτάτης Αρχής ως δημοσίας αρχής δεν περιλαμβάνει καθόλου την υποχρέωση να χρησιμοποιεί την κανονιστική της εξουσία μόνον υπό την προϋπόθεση ότι δεν θίγεται κανένα συμφέρον. Αυτό δεν σημαίνει ότι η Ανωτάτη Αρχή μπορεί να αγνοεί τα κατ' ιδίαν συμφέροντα των πολιτών και να προχωρεί στο έργο της με τέτοια αυστηρότητα ώστε τα συμφέροντα αυτά να θίγονται πολύ πέραν αυτού που ευλόγως αναμένεται. Αντιθέτως, η Ανωτάτη Αρχή είναι υποχρεωμένη να ενεργεί με κάθε περίσκεψη και στάθμιση που απαιτούνται για την κρίση και εκτίμηση των διαφορετικών σχετικών συμφερόντων, που καμιά φορά είναι αντικρουόμενα, και να αποφεύγει τις επιζήμιες επιπτώσεις κατά το μέτρο που το επιτρέπει εύλογα η φύση της αποφάσεως που πρόκειται να ληφθεί. Ναι μεν η Ανωτάτη Αρχή εξουσιοδοτείται να λαμβάνει μέτρα «προς το κοινό συμφέρον», μπορεί όμως να κάμει χρήση της κανονιστικής της εξουσίας σύμφωνα με τις απαιτήσεις των περιστάσεων έστω και εις βλάβη ορισμένων κατ' ιδίαν συμφερόντων.

Η αναφορά στο άρθρο 59 είναι επίσης αβάσιμη. Πράγματι, οι προφυλάξεις που ορίζονται στο άρθρο αυτό καθώς και στο Παράρτημα ΙΙ της Συνθήκης συν-

δέονται με την άσκηση εξαιρετικών εξουσιών, οι οποίες προβλέπονται για την κατάσταση που προβλέπεται εκεί. Τέτοια όμως κατάσταση δεν υφίστατο κατά τον χρόνο που ελήφθησαν οι αποφάσεις. Το γεγονός ότι η Ανωτάτη Αρχή δεν μπορεί να προβεί σε δικαία κατανομή των πόρων χωρίς υποχρεωτική διαβούλευση με τους ενδιαφερομένους παραγωγούς εξηγείται από τη σοβαρότητα της καταστάσεως την οποία πρέπει να αντιμετωπίσει η σχετική κατανομή· δεν επιτρέπεται να δοθεί στην ειδική αυτή διάταξη γενική εφαρμογή πέραν της περιπτώσεως που προβλέπεται στο άρθρο 59.

δ) Απαγορευόμενη διάκριση, η οποία επέφερε έμμεση επιχορήγηση

αα) Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει σχετικώς η προσφεύγουσα στηρίζεται στο γεγονός ότι η κατάστασή της δεν ήταν όμοια με την κατάσταση των λοιπών καταναλωτών παλαιοσιδήρου· χρησιμοποιεί παλαιοσίδηρο προερχόμενο μόνο από την περιοχή της Λυών, για τον οποίο δεν ήταν καθόλου αναγκαία η εξίσωση. Αρνείται ότι η τιμή του παλαιοσιδήρου της Λυών θα ευθυγραμμιζόταν με την τιμή του εισαγομένου παλαιοσιδήρου αν δεν θεσπιζόταν η εξίσωση, τον αντίθετο δε ισχυρισμό χαρακτηρίζει η προσφεύγουσα ως υποθετικό και ανέλεγκτο.

Το Δικαστήριο απορρίπτει τον λόγο αυτό, διότι είναι βέβαιο ότι επί όσο χρόνο η προσφορά εσωτερικού παλαιοσιδήρου δεν θα επαρκεί για την κάλυψη των αναγκών της κοινής αγοράς, η τιμή του εσωτερικού παλαιοσιδήρου θα τείνει να ευθυγραμιστεί με την ανώτερη τιμή του εισαγομένου παλαιοσιδήρου. Δεν υπάρχει λόγος να ξεφύγει η τιμή του παλαιοσιδήρου της περιοχής της Λυών από τη γενική αυτή τάση, η δε προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε ειδικές περιστάσεις που να αποδεικνύουν ότι η περιοχή της Λυών δεν θα υφίστατο τη γενική εξέλιξη των τιμών. Άλλωστε, όπως προκύπτει από τα αριθμητικά στοιχεία που προσκομίστηκαν κατά την αποδεικτική διαδικασία, η τιμή του παλαιοσιδήρου στην περιοχή της Λυών αυξήθηκε σε συνδυασμό με την τιμή του παλαιοσιδήρου σε άλλες περιοχές και με την τιμή του εισαγομένου παλαιοσιδήρου. Εξάλλου, η προσφεύγουσα παρατήρησε η ίδια ότι η τιμή του παλαιοσιδήρου που αγόραζε υπέστη ορισμένη αύξηση λόγω των αγορών των ανταγωνιστικών επιχειρήσεων, ιδίως των χυτηρίων που χρησιμοποιούσαν καμίνους θερμού αέρος, τα οποία εν μέρει τουλάχιστον δεν υπόκεινται στο σύστημα της εξισώσεως.

Η άποψη της προσφεύγουσας σύμφωνα με την οποία δεν υφίσταται καμία δυνατότητα να προμηθευτούν οι ανταγωνιστικές επιχειρήσεις από την αγορά της Λυών ελαφρό παλαιοσίδηρο είναι επίσης αβάσιμη. Στην περιοχή αυτή δεν είναι η προσφεύγουσα ο μόνος αγοραστής παλαιοσιδήρου και δεν υφίσταται κανένας λόγος να γίνει πιστευτό ότι δεν θα παρουσιάζονταν άλλοι αγοραστές στην

αγορά αυτή αν η διαφορά των τιμών υπερέβαινε αισθητά τη διαφορά που θα οφειλόταν στα συμπληρωματικά έξοδα μεταφοράς.

ββ) Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται δεύτερον ότι η εφαρμογή ενιαίου συντελεστή εξισώσεως σε όλες τις κατηγορίες παλαιοσιδήρου αποτελεί μέτρο που καθιερώνει διάκριση απαγορευόμενη από τις διατάξεις του άρθρου 4, β, της Συνθήκης. Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι είναι ο αποκλειστικός χρήστης ελαφρού παλαιοσιδήρου τον οποίο προμηθεύεται σε χαμηλή τιμή και στον οποίο η επίπτωση του ενιαίου συντελεστή εξισώσεως είναι σχετικά μεγαλύτερη από ό,τι για το βαρύ παλαιοσίδηρο που χρησιμοποιείται από τα χαλυβουργεία. Έτσι, η Compagnie de Chasse βρίσκεται σε κατάσταση όχι συγκρίσιμη με εκείνη των χαλυβουργείων και η εφαρμογή ομοιόμορφης κανονιστικής ρυθμίσεως αποτελεί στην περίπτωση αυτή απαγορευόμενη διάκριση.

Η καθής υποστηρίζει ότι μεταξύ των διαφόρων κατηγοριών παλαιοσιδήρου υφίσταται de facto αλληλεξάρτηση η οποία προκύπτει από τη δυνατότητα αμοιβαίας αντικαταστάσεώς τους και από την κοινή τους χρήση από τους διαφόρους καταναλωτές. Η ποικίλλουσα επίπτωση του συντελεστή εξισώσεως επί των διαφόρων κατηγοριών παλαιοσιδήρου τοποθετεί επομένως την προσφεύγουσα σε θέση συγκρίσιμη με εκείνη των λοιπών καταναλωτών, έτσι ώστε να μην μπορεί να τεθεί ζήτημα ότι το σύστημα εισάγει διακρίσεις.

Από τα έγγραφα που προσκόμισαν οι διάδικοι κατά την αποδεικτική διαδικασία προκύπτει ότι κανένας καταναλωτής παλαιοσιδήρου — μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η προσφεύγουσα — δεν χρησιμοποιεί αποκλειστικά ορισμένη κατηγορία παλαιοσιδήρου. Έτσι η προσφεύγουσα χρησιμοποιεί κατά την κατανάλωση παλαιοσιδήρου — σύμφωνα με την ονοματολογία που καθιερώθηκε από την Ανωτάτη Αρχή (απόφαση 28/53, *Journal Officiel de la Communauté* 5 της 15ης Μαρτίου 1953, σ. 98 και 99) — περίπου 80% «ρινίσματα» και 20% δέσμες που εμπίπτουν στην κατηγορία του «ελαφρού παλαιοσιδήρου», ενώ τα χαλυβουργεία της ίδιας περιοχής χρησιμοποιούν μεταξύ 10 και 25% περίπου «ρινίσματα» και κατά τα λοιπά σε ποικίλλουσες αναλογίες «συμπαγή» και «ελαφρό» παλαιοσίδηρο.

Υφίστανται επομένως δύο κατηγορίες αγοραστών οι οποίοι χρησιμοποιούν εν μέρει τις ίδιες κατηγορίες παλαιοσιδήρου. Εντούτοις, κατά το μέτρο που τα χαλυβουργεία αγόραζαν, στο πλαίσιο του 75% των αγορών, ορισμένες κατηγορίες τις οποίες δεν χρησιμοποιεί η προσφεύγουσα, δεν αποκλείεται διαφορά στην επίπτωση του ενιαίου συντελεστή. Πάντως, κατά την αποδεικτική διαδικασία

δεν αποκαλύφθηκαν συγκεκριμένα στοιχεία που να επιτρέπουν τη διαπίστωση τέτοιας διαφοράς. Ενόψει του γεγονότος ότι η τυχόν διαφορά θα ήταν σχετική σε ένα τμήμα των αγορών και λαμβάνοντας υπόψη τη γενική τάση προς ευθυγράμμιση των τιμών των κατηγοριών παλαιοσιδήρου εξωτερικής και εσωτερικής καταγωγής, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι η εφαρμογή ενιαίου συντελεστή υπήρξε δυσμενής γι' αυτήν.

Υπό τις περιστάσεις αυτές δεν αποδείχθηκε το βάσιμο του παρόντος λόγου ακυρώσεως.

γγ) Η τρίτη αμφισβήτηση την οποία προβάλλει η προσφεύγουσα αφορά την παράβαση του άρθρου 4, γ, της Συνθήκης λόγω της διακρίσεως — που ισούται προς έμμεση επιχορήγηση — την οποία έχει το σύστημα της εξισώσεως υπέρ των χαλυβουργείων και εις βάρος των παραγωγών χυτοσιδήρου. Η καθής δέχεται ότι η εξίσωση απέβλεπε στην ενθάρρυνση της καταναλώσεως παλαιοσιδήρου· γι' αυτό και θέλησε να διορθώσει αυτό το αποτέλεσμα με την εισαγωγή πριμοδοτήσεως σε κάθε αυξημένη κατανάλωση χυτοσιδήρου.

Το ζήτημα αυτό εξετάστηκε ήδη πιο πάνω υπό το στοιχείο β) για να διαπιστωθεί αν υφίστατο προσβολή των κανονικών όρων ανταγωνισμού, ζήτημα στο οποίο δόθηκε αρνητική απάντηση. Για τους ίδιους λόγους οι τροποποιήσεις τις οποίες προκάλεσαν οι αποφάσεις στην αντίστοιχη κατάσταση των παραγωγών χυτοσιδήρου και των χαλυβουργείων δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ούτε ως διάκριση ούτε ως έμμεσες επιχορηγήσεις, εφόσον η απαγόρευση των τελευταίων από το άρθρο 4, γ, της Συνθήκης αφορούν μόνον τις επιχορηγήσεις που χορηγούνται από τα κράτη. Επομένως, ο λόγος αυτός ακυρώσεως δεν είναι βάσιμος.

2. *Κατάχρηση εξουσίας*

Οι δύο διάδικοι θεωρούν ότι, για να υπάρχει κατάχρηση εξουσίας, πρέπει καταρχάς να αποδειχθεί η ύπαρξη εξουσίας και κατόπιν η χρήση της εξουσίας αυτής προς σκοπό άλλον από εκείνον για τον οποίον χορηγήθηκε η εξουσία αυτή.

Όσον αφορά την ύπαρξη της εξουσίας καθορισμού οικονομικού μηχανισμού βάσει του άρθρου 53, β, της Συνθήκης — δηλαδή ενός συστήματος εξισώσεως

— οι διάδικοι συμφωνούν· το Δικαστήριο θεωρεί επίσης το σημείο αυτό ως δεδομένο.

Πρόκειται επομένως μόνο για το ζήτημα αν η χρήση της εξουσίας αυτής στην οποία προέβη η Ανωτάτη Αρχή μπορεί να χαρακτηρισθεί κατάχρηση εξουσίας. Τα περισσότερα όμως από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ερευνήθηκαν ήδη πιο πάνω από την άποψη της παραβάσεως της Συνθήκης· δεν υφίσταται δε λόγος, υπό τις περιστάσεις της παρούσης υποθέσεως, να εξετασθούν ακόμα από την άποψη της καταχρήσεως εξουσίας, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν καθόρισε σε τι συνίσταται αυτή η πλημμέλεια. Αντιθέτως, οι λόγοι ακυρώσεως που προσέθεσε η προσφεύγουσα σ' αυτούς οι οποίοι ήδη εξετάσθηκαν πρέπει να ερευνηθούν ειδικότερα υπό το πρίσμα της καταχρήσεως εξουσίας.

Καταρχάς, η προσφεύγουσα είναι της γνώμης ότι η Ανωτάτη Αρχή, εισάγοντας την εξίσωση δυνάμει του άρθρου 53, β, της Συνθήκης, απέδειξε την πρόθεσή της να περιγράψει τις εγγυήσεις που προβλέπουν οι διατάξεις της Συνθήκης που αναφέρονται σε έκτακτες καταστάσεις, όπως είναι οι εγγυήσεις του άρθρου 59 της Συνθήκης.

Επί του σημείου αυτού πρέπει να γίνει δεκτό ότι κατάχρηση εξουσίας θα ήταν δυνατή αν η Ανωτάτη Αρχή, προ μιας καταστάσεως υπαγομένης στη διαδικασία του άρθρου 59, είχε τουλάχιστον σκοπίμως προτιμήσει, για να περιγράψει τις εγγυήσεις που προβλέπονται στο άρθρο 59, να επικαλεστεί το άρθρο 53, β, και τους οικονομικούς μηχανισμούς που προβλέπονται στο άρθρο αυτό. Δεν αποδείχθηκε όμως ότι, κατά τον χρόνο που ελήφθησαν οι βασικές αποφάσεις, η Ανωτάτη Αρχή βρισκόταν μπροστά σε τέτοια κατάσταση. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν αποδείχθηκε ότι η εισαγωγή του συστήματος εξισώσεως ως οικονομικού μηχανισμού που καθιερώθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 53, β, έγινε κατά κατάχρηση εξουσίας. Επομένως, ο παρών λόγος ακυρώσεως δεν είναι βάσιμος.

Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι, σύμφωνα με το γράμμα των αποφάσεων που καθιέρωσαν την εξίσωση, οι αποφάσεις αυτές είχαν ως σκοπό τον κανονικό εφοδιασμό σε παλαιοσίδηρο της κοινής αγοράς, αλλά ο σκοπός αυτός αντικαταστάθηκε από τον στόχο που αναφέρεται στο «υπόμνημα της Ανωτάτης Αρχής για τον καθορισμό των γενικών στόχων», που δημοσιεύτηκε στην *Journal Officiel* της 6ης Ιουλίου 1955, δηλαδή από την αναζήτηση ισορροπίας της αγοράς χυτοσιδήρου-χάλυβα. Η προσφεύγουσα είναι της γνώ-

μης ότι η υποκατάσταση αυτή αποδεικνύει κατάχρηση εξουσίας. Η καθής απήντησε ότι ούτε με το υπόμνημα ούτε με τις βασικές αποφάσεις έγινε προσπάθεια συμβιβασμού μεταξύ των αντιτιθεμένων συμφερόντων των παραγωγών χυτοσιδήρου και χάλυβα, αλλά θελήθηκε να εφαρμοστεί ένα σύνολο μέτρων που θεωρούσε αναγκαία η Ανωτάτη Αρχή για να αντιμετωπιστεί η προβλεπτή οικονομική ανάπτυξη. Υπό το πρίσμα αυτό οι αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής είχαν ως σκοπό την καθιέρωση λογικών τιμών για τον παλαιοσίδηρο για να εξασφαλιστεί ο κανονικός εφοδιασμός με την ύλη αυτή, καθώς και η αύξηση της δυναμικότητας παραγωγής χυτοσιδήρου.

Ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί διότι η νομιμότητα των βασικών αποφάσεων δεν μπορεί να εξαρτάται από το αν είναι σύμφωνες προς το υπόμνημα που δημοσίευσε η Ανωτάτη Αρχή, αλλά αποκλειστικά και μόνο από το αν συμφωνούν με τη Συνθήκη. Πράγματι, το υπόμνημα ουδόλως περιλαμβάνει τον μοναδικό δυνατό ορισμό του νομίμου σκοπού που έχει δικαίωμα η Ανωτάτη Αρχή να επιδιώκει. Για να αποδειχθεί η κατάχρηση εξουσίας θα έπρεπε η προσφεύγουσα να καταδείξει ότι αυτές οι ίδιες οι αποφάσεις επιδίωκαν στην πραγματικότητα διαφορετικό σκοπό από εκείνον βάσει του οποίου είχε δικαίωμα η Ανωτάτη Αρχή να ενεργήσει· η διαφορά την οποία επισήμανε η προσφεύγουσα μεταξύ της διατυπώσεως του υπομνήματος και της διατυπώσεως των βασικών αποφάσεων δεν αρκεί γι' αυτή την απόδειξη.

Τρίτον, η προσφεύγουσα προβάλλει κατάχρηση εξουσίας η οποία προκύπτει από την εφαρμογή ενιαίου συντελεστή εξισώσεως, όχι διότι η ομοιομορφία αυτή απαιτούνταν για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, αλλά για να αποφευχθούν διοικητικές δυσχέρειες τις οποίες θα επέφερε η εφαρμογή διαφορετικού συντελεστή, που θα εξασφάλιζε ισόρροπη επίπτωση επί των τιμών των διαφορετικών ποιοτήτων παλαιοσιδήρου, ιδίως εκείνων που χρησιμοποιούνται αποκλειστικά από μη ολοκληρωμένους παραγωγούς χυτοσιδήρου.

Είναι αληθές ότι η καθής επισήμανε στα υπομνήματά της, καθώς και κατά το διάστημα της αποδεικτικής διαδικασίας, τις διοικητικές δυσχέρειες και περιπλοκές που θα συνεπήγετο η εφαρμογή συστήματος διαφορετικών συντελεστών. Τίποτε όμως δεν επιτρέπει να γίνει δεκτό ότι η επιθυμία αποφυγής αυτού του είδους των περιπλοκών υπήρξε το επικρατήσαν κίνητρο που οδήγησε την Ανωτάτη Αρχή στην εισαγωγή ενιαίου συντελεστή· εφόσον ο συντελεστής αυτός κρίθηκε συμβιβάσιμος με τις διατάξεις της Συνθήκης, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις θα παρέμεναν νόμιμες ακόμη και αν αποδεικνυόταν ότι η επιλογή ενιαίου συντελεστή ανταποκρινόταν επιπλέον στη φροντίδα να αποφευχθούν διοικητικές περιπλοκές.

Επομένως, ο παρών λόγος ακυρώσεως δεν είναι βάσιμος.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων και τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του,

έχοντας υπόψη τά άρθρα 2, 3, 4, 5, 33, 34, 36, 53, 59, 80 της Συνθήκης, το Παράρτημα ΙΙ της Συνθήκης, καθώς και την παράγραφο 29 της Συμβάσεως, τις αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής 22/54 της 26ης Μαρτίου 1954 (*Journal Officiel de la Communauté 4* της 30ής Μαρτίου 1954) και 14/55 της 26ης Μαρτίου 1955 (*Journal Officiel de la Communauté 8* της 30ής Μαρτίου 1955), το Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου, τον Κανονισμό του Δικαστηρίου, καθώς και τον Κανόνισμό του Δικαστηρίου επί των δικαστικών εξόδων,

απορρίπτοντας κάθε αντίθετο ισχυρισμό, αποφασίζει:

Απορρίπτει την προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής της 12ης Δεκεμβρίου 1956 με τὴν οποία διαπιστώθηκε η υποχρέωση της Compagnie de Hautes Fourneaux de Chasse, Chasse-sur-Rhône, Isère, να καταβάλει στο Ταμείο εξισώσεως του εισαγόμενου παλαιοσιδήρου το ποσό που όφειλε κατά την 31η Αυγούστου 1956 εις εκτέλεση των διατάξεων που αφορούν την εξίσωση του εισαγομένου παλαιοσιδήρου.

Κρίθηκε από το Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο στις 12 Ιουνίου 1958.

Pilotti Van Kleffens Delvaux

Serrarens Riese Rueff Pilotti

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Ιουνίου 1958.

Ο Πρόεδρος
M. Pilotti

Ο εισηγητής δικαστής
A. van Kleffens

Ο Γραμματέας
A. van Houtte